

Η ανάσταση του Λαζάρου

τη Βηθανία, ένα χωριό κοντά στην Ιερουσαλήμ, κατοικούσε ένας πάρα πολύ αγαπημένος φίλος του Ιησού, ο Λάζαρος, με τις αδελφές του, τη Μαρία και τη Μάρθα.

Κάποτε ο Ιησούς ειδοποιήθηκε από τις δύο αδελφές, ότι ο Λάζαρος ήταν άρρωστος. Όταν το έμαθε όμως, είπε πως αυτή η αρρώστια ήταν για να δοξαστεί ο Υιός του Θεού. Έτσι, έμεινε στον τόπο που βρισκόταν ακόμα δύο μέρες. Έπειτα είπε στους μαθητές:

– Ο φίλος μας ο Λάζαρος κοιμήθηκε, όμως πάω να τον ξυπνήσω.

Μ' αυτό το λόγο ο Ιησούς εννοούσε ότι ο Λάζαρος πέθανε, αλλά οι μαθητές νόμισαν ότι πράγματι κοιμήθηκε. Τότε τους είπε ξεκάθαρα:

— Πέθανε ο Λάζαρος. Χαίρομαι όμως που δεν ήμουν εκεί, για σας, για να μου έχετε εμπιστοσύνη μετά από όσα θα δείτε.

Πηγαίνοντας λοιπόν προς την Ιερουσαλήμ, έφθασαν στη Βηθανία και ο Λάζαρος ήταν ήδη τέσσερις μέρες στον τάφο.

Όταν έμαθε η Μάρθα ότι έρχεται ο Ιησούς, έτρεξε να τον προϋπαντήσει.

— Κύριε, αν ήσουν εδώ, δεν θα πέθαινε ο αδελφός μου, του είπε μόλις έφθασε κοντά του. Ξέρω όμως ότι και τώρα ό,τι ζητήσεις από το Θεό θα σου το δώσει.

— Θ' αναστηθεί ο αδελφός σου, της απάντησε ο Ιησούς.

— Ξέρω ότι θ' αναστηθεί, μαζί με όλους τους νεκρούς την ημέρα της κρίσεως, είπε η Μάρθα.

— Εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή, είπε τότε ο Ιησούς. Εκείνος που με εμπιστεύεται κι αν πεθάνει θα ζήσει. Το αποδέχεται αυτό Μάρθα;

— Ναι Κύριε, το δέχομαι, γιατί πιστεύω ότι εσύ είσαι ο Υιός του Θεού, ο Χριστός, που περιμέναμε να έρθει στον κόσμο.

Αυτά είπε η Μάρθα και έτρεξε να ειδοποιήσει την αδελφή της, τη Μαρία, ότι τη ζητούσε ο Κύριος. Κι εκείνη μόλις το άκουσε, αμέσως κίνησε για να συναντήσει τον Ιησού. Οι φίλοι και οι γνωστοί που βρίσκονται στο σπίτι, νόμισαν ότι πηγαίνει στον τάφο κι έτρεξαν πίσω της, να την παρηγορήσουν.

Η Μαρία όμως έφθασε εκεί που ήταν ο Ιησούς, έπεσε στα πόδια του και κλαίγοντας του είπε κι αυτή ότι αν ερχόταν λίγο νωρίτερα, δεν θα πέθαινε ο αδελφός της. Την είδε ο Ιησούς που έκλαιγε, είδε και όσους είχαν έλθει μαζί της που έκλαιγαν κι αυτοί και τaráχτηκε, συγκινήθηκε πολύ.

– Πού τον έχετε βάλει; ρώτησε και τα μάτια του δάκρυσαν.

Τον οδήγησαν τότε στον τάφο, που ήταν κλεισμένος με μια μεγάλη πέτρα.

– Βγάλτε την πέτρα, είπε ο Ιησούς.

Απόρησαν όλοι μ' αυτό το λόγο, γιατί ήταν τέσσερις μέρες νεκρός ο Λάζαρος.

— Κύριε, θα μυρίζεται άσχημα τώρα πια, είπε η Μάρθα.

— Δεν σου είπα ότι αν μου έχεις εμπιστοσύνη θα δεις τη δόξα του Θεού; της απάντησε ο Ιησούς. Κι αφού έβγαλαν την πέτρα, κοίταξε ψηλά και είπε:

— Πατέρα μου σ' ευχαριστώ που με άκουσες. Ξέρω ότι πάντα με ακούς, αλλά το είπα για να αποδεχθούν και όσοι βλέπουν, ότι Εσύ με έστειλες εδώ στη γη.

Έπειτα γύρισε προς τον τάφο και φώναξε δυνατά:

— Λάζαρε, βγες έξω!

Κι ο πεθαμένος βγήκε από τον τάφο, δεμένος με τις ταινίες που σαβάνωναν τους νεκρούς. Σαστισμένοι κοιτούσαν όλοι το απίστευτο που έβλεπαν.

— Λύστε τον κι αφήστε τον να περπατήσει, είπε ο Κύριος.

Βλέποντας το νεκρό να βγαίνει απ' τον τάφο και να περπατάει, πολλοί πίστεψαν στο Χριστό. Η είδηση για την ανάσταση του Λαζάρου όμως, έφθασε και στους Φαρισαίους, που άκουσαν τα θαυμαστά και φθόνησαν πιο πολύ τον Κύριο. Κι επειδή φοβήθηκαν ότι όλος ο κόσμος θα τον ακολουθήσει, αποφάσισαν να τον σκοτώσουν.

Η θριαμβευτική είσοδος του Ιησού στην Ιερουσαλήμ

αθώς ανέβαινε ο Ιησούς στην Ιερουσαλήμ και είχαν πλησιάσει στο όρος των Ελαιών, έστειλε δύο από τους μαθητές του στο κοντινό χωριό.

– Θα βρείτε ένα γαϊδουράκι που ακόμα κανείς δεν έχει καθίσει πάνω του, τους είπε. Να το λύσετε και να το φέρετε. Κι αν κανείς σας ρωτήσει γιατί το κάνετε αυτό, να του πείτε ότι ο Κύριος το χρειάζεται.

Οι δυο μαθητές πήγαν και βρήκαν το

γαϊδουράκι, όπως είπε ο Ιησούς. Καθώς το έλυναν, οι άνθρωποι που το είχαν τους ρούτησαν γιατί το λύνουν κι εκείνοι τους απάντησαν ότι το ζήτησε ο Κύριος.

Έφεραν τότε το γαϊδουράκι στον Ιησού, έβαλαν πάνω του τα ρούχα τους και ο Κύριος ανέβηκε σ' αυτό.

Φθάνοντας κοντά στην Ιερουσαλήμ, όσους τον ακολουθούσαν ενώθησαν με το πλήθος που βγήκε από την πόλη για να τον προϋπαντήσει και κραύγαζε δοξολογίες στο Θεό:

— Ευλογημένος αυτός που έρχεται σταλμένος απ' τον Κύριο! Ευλογημένος ο βασιλιάς του Ισραήλ!

Πολλοί απ' το πλήθος έστρωναν τα ρούχα τους στο δρόμο κι άλλοι έκοβαν κλαδιά από τα δέντρα και τ' έστρωναν κι αυτά στη γη.

Έτσι εκπληρώθηκε η προφητεία της Γραφής που μιλούσε για το βασιλιά που θα έμπαινε στην Ιερουσαλήμ πάνω σ' ένα γαϊδουράκι.

Είδαν οι Φαρισαίοι τον ενθουσιασμό του

κόσμου, είδαν οι Αρχιερείς και οι γραμματείς τα παιδιά που φώναζαν "δόξα στον Υιό του Δαβίδ" και αναστατώθηκαν. Γιατί παρά τα θαυμαστά σημεία που είχαν δει και είχαν ακούσει, δεν εμπιστεύονταν τον Χριστό. Δεν τον αναγνώριζαν σαν Μεσσία. Και τώρα που ο λαός δόξαζε τόσο τον Ιησού, τον φοβούνταν περισσότερο, τον ζήλευαν και τον φθονούσαν.

Μαζεύτηκαν λοιπόν αυτοί, στο μέγαρο του Καϊάφα, του αρχιερέα. Εκεί έκαναν συμβούλιο και σκέπτονταν πώς θα εξοντώσουν τον Κύριο. Τότε ήρθε σ' αυτούς ένας από τους δώδεκα μαθητές, ο Ιούδας ο Ισκαριώτης και τους είπε:

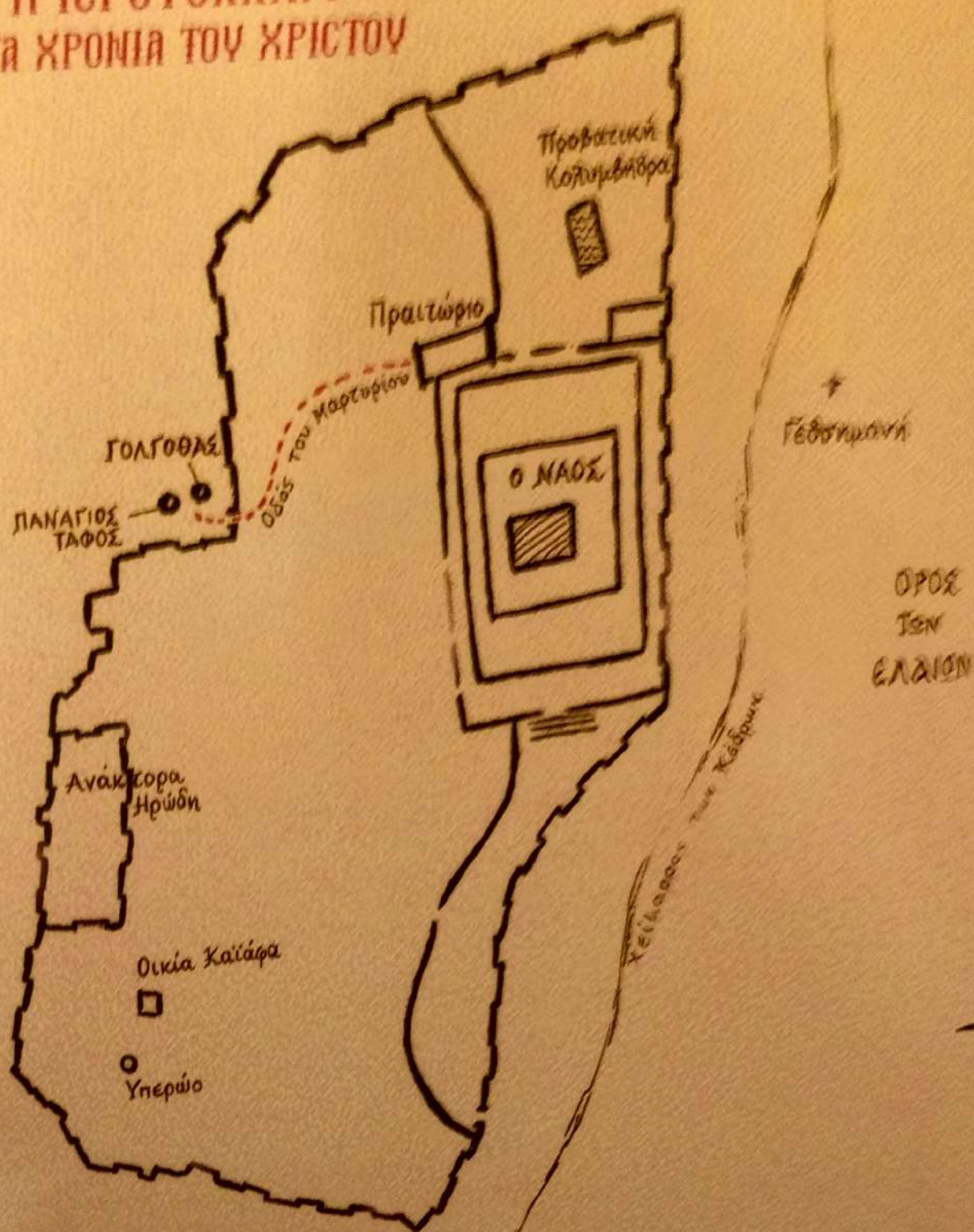
— Τι θα μου δώσετε, για να σας παραδώσω εγώ τον Ιησού;

Εκείνοι χάρηκαν που βρέθηκε προδότης και του υποσχέθηκαν να του δώσουν τριάντα αργύρια για την προδοσία. Από τότε ο Ιούδας ζητούσε ευκαιρία να τους τον παραδώσει.

Η ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

